

Wipkip

Het is dinsdagavond en ik heb niks te doen. Ik zit op de bank, en alles is uit.

Netflix is uit,
Youtube is uit,
mijn relatie is uit,
mijn boek is uit.

Ik heb niks te doen en pak mijn telefoon en bel Simone maar Simone is een midweek weg met haar nieuwe liefde naar een stad waar ze kunnen varen op een Grand Canal, kunnen verdwalen tussen doolhofstraten.

‘Venetië?’ vraag ik,

‘Een soort van. Een soort van Venetië.’

Sandra kon ook niet, ze zat net een eitje te eten in een wijk, met haar nieuwe scharrel.

Mariska was op date in een Eftelingachtige soft map.

En Jonne, Jonne was zojuist verleid door iemand die Malvert heet.

Ik zak weg in de bank tot ik buiten een bonk hoor. Ik loop naar buiten en zie een bal in de achtertuin liggen.

Een grote blauwe bal.

‘Sorry, die is van mij!’ hoor ik, en boven de schutting uit, zie ik een beest uit komen.

Een kangoeroe. Een kangoeroe die springt, over de schutting heen, de bal pakt, me aankijkt en ‘zo,’ zegt.

‘Zo wat,’ zeg ik.

‘Zo, wat kijk jij sip,’ zegt de kangoeroe.

Ik zeg: ‘Ik kan niks doen. Ik kan met niemand afspreken. Iedereen om me heen vormt een duo, iedereen staat met elkaar op één been, pakt elkaars handen vast. Iedereen vormt samen met elkaar een shared space.

Terwijl ik alleen ben.

Een wipkip waar niemand op gaat zitten (alleen af en toe een junk).’

En de kangoeroe kijkt me aan en zegt: ‘Jij bent tot nu toe altijd blijven staan. Je moet hier niet wachten, je moet er achteraan. Niet vanaf je bank, vanaf je telefoon, maar van straat naar straat van buurt naar buurt, van park naar park, van sportschool naar sportschool.

Pak de fiets of wandel, zwem, ren, schaats, speel, sport en sprint, ga sneller dan een powerpointpresentatie, dans, dans ballet op de muziek van Johnny Cash, of wie dan ook, en ga door, ga door tot je knieën, ga door je knieën tot de bus komt. Laat je last minute invliegen.

Klim op een gebouw, een school, een Ikea, maak van het dak een park, tiny house, speeltuin voor volwassenen,

volg de tegels op de stoep, de lijnen in de stad, luister als iemand je roept, laat je verdwalen.

Dan pas ontmoet je de verschillende mensen, hoor je de verschillende verhalen, zie je dingen die in Amsterdam niet voorkomen. Dan pas kom je erachter wat de ‘zo’ betekent.

Je kan mensen pas verleiden als je beweegt.

En de kangoeroe trapt de bal weg, ik zie hem verdwijnen achter hele rijen huizen, hoge bakens, tweekappers.

En de kangoeroe zegt: ‘kom, we gaan erachteraan.’ Ik spring op de fiets en ik denk: ik ga bewegen, ik ga ernaartoe fietsen, en het maakt me niet uit hoe lang het duurt.

Wout Waanders

Stadsdichter van Nijmegen 2019-2021

www.woutwaanders.nl

